

РЕШЕНИЕ

№ 18152

гр. София, 27.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3212** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Сердика офиси, ет.б, представлявано от Й. Ф. В.- М., чрез адв.А. П. срещу частта от Решение № ПИ-70/07.03.3024г. на директор на ТД на НАП-София., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 53, вр. ал.3 и чл.267, ал.2, т.5 от ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективизиран в Разпореждане с изх. № С 240001 - 137 – 0000753/30.01.2024г., издадено от Г. М. на длъжност старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП – София.

Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.П., която поддържа жалбата и заема становище, че не са налице действия по обезпечаване на вземанията, които да са прекъснали давността. Претендира разноски в размер на платената държавна такса. Представя писмени бележки, в които се застъпва тезата, че щом запора не може да породи предвидените в закона последици, то същият не може да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Твърди се, че предвид липсата на връчване на съобщение за доброволно изпълнение и постановлението за налагане на обезпечителните мерки, дружеството е било лишено от възможност за защита срещу тях, като само действията сведени до знанието на длъжника са от естество да прекъснат или спрат давността. Излага становище, че вземанията са погасени по

давност. Прави искане за отмяна като незаконосъобразно на обжалваното решение. Ответникът директорът на ТД на НАП - София, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Г. изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата. Прави искане да бъде потвърдено обжалваното решение и се претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена се представлява от прокурор Р., които изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], е образувано изпълнително дело № 17150000612/07.03.2015г., за неизплатени в срок изискуеми публични вземания, в общ размер 125995,93 лева в това число главница – 67681,20 лева и лихва – 58317,73 лева за периода от 26.09.2013г. до 30.04.2018г., установени със декларации образец №б, декларации по ЗДДС, декларации по ЗДФЛ и др.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0612-000004/05.06.2015г. и изх. № С180017-022-0013236/09.03.2018г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството в ОБЩИНСКА БАНКА АД, ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД и РАЙФАЙЗЕНБАНК АД. Издадени са и съответното запорно съобщение изх. №С180017-003-0046008/09.03.2018г. и разпореждане за изпълнение на запорно съобщение №С180017-029-0029228/03.10.2018г до банките и е получено потвърждение за получаване от банките адресати. Наложени са запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и сумите, предоставени на доверително управление в ОБЩИНСКА БАНКА АД, ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД.

На дата 26.01.2024г. е подадено възражение за погасяване по давност на задълженията с молба с вх. № 2309/29.01.2024г. на ТД на НАП София. Въз основа на посоченото възражение за изтекла давност е издадено Разпореждане с изх. № С 240001 - 137 – 0000753/30.01.2024г. на публичен изпълнител, с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за установени публични задължения за периода от 2013г. до 2018г.

Този отказ е бил обжалван от длъжника, по който отказ е постановено решението, което е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в това съдебно производство. С решението е отменено разпореждането касателно декларации от 2013г., като е прието, че възникналите по тях задължения са погасени по давност към момента на произнасяне на решаващия административен орган.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган

по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

В текста на чл. 162, ал. 2 от ДОПК са изброени видовете публични вземания, но изброяването макар и изчерпателно, определя отделните публични вземания с техни общи признаци, при което и отделните хипотези се нуждаят от тълкуване. В точка 1 на посочената разпоредба, се изброяват като публични вземания, освен изброените данъци, акцизи, митни сборове и задължителни осигурителни вноски, и други вноски в бюджета; в т. 2 също се използва изразът други вноски; в т. 3 като публични се определят вземанията за държавни и общински такси, но не изчерпателно изброени, а такива, установени по основание със закон. Анализът на разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ДОПК, показва, че законодателят изхожда от няколко критерия, за да определи едно вземане за публично.

На първо място, това е кредиторът по правоотношението. Във всички случаи това трябва да бъде Държавата (различни държавни органи), община или ЕС. Вторият критерий е характерът на самото правоотношение, част от което е вземането. Прецизният прочит на отделните хипотези визирани в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, налагат извод, че се касае за правоотношения едната страна, по които е Държавата, община или ЕС, и тези субекти действат като носители на властнически правомощия. Следователно правоотношението е свързано с упражняване на държавна власт, в тях частноправните субекти не са равнопоставени, а Държавата и общините участват не като субекти на частното право, а като публичноправни такива.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП София, като съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че публичните задължения „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], произтичат от различни източници. Установени са публични задължения към НЗОК, по ДДФЛ, по ДОС и фонд ДЗПО по декларации по ЗДДС, които се отнасят за период от 2014г. до 30.04.2018г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 2014г. започва да тече от 01.01.2015г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.12.2014г.- 30.11.2015г. започва да тече от 01.01.2016г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.12.2015г.- 30.11.2016г. започва да тече от 01.01.2017г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.12.2016г.- 30.11.2017г. започва да тече от 01.01.2018г.

Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периода 01.12.2017г.- 30.04.2018г. започва да тече от 01.01.2019г.

Предвид наличните доказателства, оплакванията за незаконосъобразност на решението не се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало

производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Основателни са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок има спиране на давността.

Внимателният прочит на доказателствата по делото подкрепя извода, че в установения от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок са издадени: Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0612-000004/05.06.2015г. и изх. № С180017-022-0013236/09.03.2018г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството. Издадено е и съответното запорно съобщение изх. №С180017-003-0046008/09.03.2018г. и разпореждане за изпълнение на запорно съобщение №С180017-029-0029228/03.10.2018г. до банките и е получено потвърждение за получаване от две от банките адресати. С тези актове е наложен запор върху банкови сметки на задълженото дружество. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, давността е спряла. За най – старите задължения погасителната давност е започнала да тече от 01.01.2015г. За тези задължения погасителната давност е спряла на 02.04.2018г. – датата на която е получено потвърждение за получаване на ПНПОМ с изх.№ С180017-022-0013236/09.03.2018г. от ОБЩИНСКА БАНКА АД.

Основателни са аргументите на органите директора на ТД на НАП София, че изброените актове са породили валидно правно действие. Връчването на тези актове на задълженото лице има значение единствено за началото на срока на обжалване. Тяхното действие започва обаче от момента на връчването им на кредитните институции. От момента на връчване на запорното съобщение на банката се поражда правното действие, което се изразява в спиране на 5 - годишната давност.

Анализът на доказателствата води до извод, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180017-022-0013236/09.03.2018г. е издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК на дата 09.03.2018г. Изпратени са запорни съобщения на ОБЩИНСКА БАНКА АД и ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД. Получени са отговори от съответните банки – от 02.04.2018г. и от 12.04.2018г.

В съдебната практика на ВАС се приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността; или с налагането на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК (в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС). Началният момент на спирането на погасителната давност трябва да се отчита от датата на налагане на първата мярка (датата на връчване на запорното съобщение на банката).

Тезата на жалбоподателя се основава на твърдението, че той не е получавал описаните по-горе постановления, издавани на основание чл. 121 и чл. 195 от ДОПК. Оттук се прави извод, че доколкото изброените постановления за налагане на запор не са връчени на длъжника „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], то те не са породили

валидно правно действие по изпълнителното дело. Следователно давността не е била прекъсната, защото длъжникът не е узнал за това. Трябва да се посочи, че тезата на органите по приходите не се гради върху обстоятелството, че давността е била прекъсната, а върху това, че е била спряна.

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение”. В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС).

Видно от посоченото по-горе, в конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността. Тя не е прекъсвана нито с издаването на ПНОМ, нито с изпращането на запорните съобщения до търговските банки по чл. 221 от ДОПК. Посочените постановления са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Това спиране е започнало от датата на връчване на ПНОМ с изх. № С180017-022-0013236/09.03.2018г., което е изпратено до банките и е получено потвърждение за получаване. Доколкото давността по най-старите задължения се твърди да е започнала от 01.01.2015г., то считано от 02.04.2018г. давността и била спряна. Същото правно действие – да спрат давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК – са породили и запорните съобщения. Първите връчени на търговските банки на 21.03.2018г., съответно на 02.04.2018г. и вторите на 30.08.2023г. Видно от посоченото Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС, принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Тоест в случая са налице обезпечителни мерки, които спират давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - с налагането на обезпечителни мерки в рамките на обезпечително производство. По отношение на това правно действие не е необходимо запорните съобщения да са връчени на задълженото лице.

Доколкото първите задължения, по отношение на които се претендира от страна на жалбоподателя да е настъпила давност, са с начален срок 01.01.2015г., то по отношение на тях не е изтекла относителната петгодишна давност. Това е така,

доколкото вече беше посочено, че в този период давността е била спряна, за срока на действие на обезпечителните мерки. Това се отнася и за задълженията с начален срок на давността от 01.01.2016г., 01.01.2017г., 01.01.2018г. и 01.01.2019г. За тези задължения също са наложени обезпечителни мерки, които са породили ефекта да спрат 5 – годишната погасителна давност. Трябва да се посочи, че не е настъпила и абсолютната десетгодишна давност, установена в чл. 171, ал. 2 ДОПК. Тази давност не може да бъде спирана и прекъсвана, но ще изтече най-рано през 2025г.

Не се споделят доводите, изложени в писмените бележки от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че щом запора не може да породи предвидените в закона последици поради липса на средства в запорираните сметки, то същият не може да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Видно от събраните в хода на съдебното следствие доказателства, а именно писмо изх.№2905# от 09.07.2024г. от ОБЩИНСКА БАНКА АД и приложените към него бордера, е че на 16.03.2020г. е извършена операция по сметката, събиране на такса за обслужване в размер на 46.69 лв., т.е. по сметката е била налична тази сума и макар и минимален размер, същата е достатъчно основание да се приеме, че запорът е могъл и е породил предвидените в закона правни последици.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Сердика офиси, ет.6, представлявано от Й. Ф. В.- М. срещу частта от Решение № ПИ-70/07.03.3024г. на директор на ТД на НАП-София., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 53, вр. ал.3 и чл.267, ал.2, т.5 от ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективизиран в Разпореждане с изх. № С 240001 - 137 – 0000753/30.01.2024г., издадено от Г. М. на длъжност старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП – София, като неоснователна.

ОСЪЖДА „КНК Трейдинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], Сердика офиси, ет.6, да заплати на Териториална дирекция на НАП – София, сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.

268, ал. 2 от ДОПК.